

TAUPIAC, Jacme (2001): *L'occitan modèrne*, Montalban, Institut d'Estudis Occitans, 127 p.

Heus ací un llibre curiós, perquè tot ell és una barreja de temes, estils i nivells. En rigor, hom hi tracta de la «codificacion de l' *-e* final de suport en occitan estandard actual, a partir d'una anàlisi de l'occitan e del catalan de l'an mila a l'an dos mila e de la codificacion de Mistral, Fabra e Alibèrt, e ambe una lista de mots ancians e modèrnes» (com diu el llarg subtítol). I així és: tot el llibre s'ocupa d'aquesta *-e* (que també anomena «*-e* paragògic»). Des de qüestions tan fonamentals com elementals (del tipus de «llengua morta / llengua viva» o «conjunt de patuès / llengua», o l'arbitrarietat de la norma, o mots savis / mots populars, etc.) fins a passatges erudits (sobre trets, convenientment exemplificats, de la llengua medieval o sobre mapes de l'*Atlas Linguistique de la France*), l'autor sempre va reprenent el fil de la *-e* de suport. Es tracta, doncs, d'un llibre potser poc sistemàtic, però de lectura profitosa i entretinguda, per tal com l'autor ha sabut combinar-hi divulgació i documentació. La preocupació normativa hi és constant i, naturalment, se centra en Loís Alibèrt, de qui Taupiac està sempre pendent i que critica i ensems valora («ombres e clarors», com diu amb expressió gràfica). Hi sobresurt l'atenció que s'hi dedica a la preposició *ambe*, el tractament de la qual, insinuat a la fi del capítol 7, ocupa els tres següents. El llibre acaba amb unes llistes de mots classificats per sons finals (amb o sense vocal de suport) i de mots comparats amb les solucions corresponents en francès. En suma, que s'hi aprenen moltes coses.